

Цимеријани “ТРАКОКИМЕРИ” сложеница која скрива, а можда и открива

Гавранов град и племе “Конана Варварина” код Бољевца

Српско келтска паралела из давнина

Кимеријци, Камри, Камријци, Кимри, Кимбри, Цимеријани, Симеријани, Сумери...

Бриги, Фриги...

Трачани...

СРБИ???

Повезани текстови:

http://pametarnica.rs/niski-srpski-keltski/

http://pametarnica.rs/niski-srpski-keltski-nastavak-epizoda-tajne-u-dubinama-zavojskog-jezera/

http://pametarnica.rs/nasa-microsoft-i-solarni-kruzni-kalendar-kolo-dar/

http://pametarnica.rs/nasa-microsoft-i-solarni-kruzni-kalendar-kolo-dar-drugi-deo-paralela-srpskog-kolodara-i-keltskog-sauina-solarnih-kruznih-kalendara/

http://pametarnica.rs/poreklo-starosedelaca-helma/

Те давне године Србију је посетила, по речима мештана околних села, једна британска краљевска истраживачка експедиција...

Ништа не би било чудно да овим речима почиње неки филм у духу Индијане Џонс, само британског, и да та давна година није 1997. година. Наиме пре око двадесет година Србију, тачније једно брдо у околини једног малог села у источној Србији, посетила је британска експедиција археолога и истраживача. Шта је то толико битно у том селу, на том малом узвишењу што је привукло једну такву експедицију...

Племе Тракокимера, Кимеријаца, Цимеријана - недостајућа карика у историји британских острва лоцирана у Србији...

Наиме, све информације које ћемо овде изнети представљају информације добијене том приликом од британских археолога, а пренете нама од стране мештана, сведока читаве приче на терену. Не само сведока већ и чувара наше традиције...прочитајте текст до краја да се уверите...

Племе Т Р А К О К И М Е Р И и камено утврђење из 1250 г. пре Христа !

Прво да се оградимо од самог појма, који потиче управо од дате британске групе археолога. Према Александру Шаргићу у овом називу имамо појаву типичну за западњаке...да мешају етнос и географију...често намерно, а често јер су незаинтересовани и одговара им да затиру порекло других народа. У сваком случају ова сложеница је довољно интересантна и интригантна па ћемо пробати да је раслојимо и објаснимо у наставку текста.

Правилан назив овог племена би требало да буде Кимерijци, Камри, Камрijци, Цимеријани, погледајте објашњење петка Видуше Николића дато нешто касније у тексту...Такође Радован Дамјановић у етимологији речи Камерад (велшанско: браћа или другови), открива:

https://www.youtube.com/watch?v=naWOAOgDxaY&feature=youtu.be

До сада пронађени локалитети тзв. ТРАКОКИМЕРА су један код Вршца, други на словеначким Алпима и овај о коме ћемо писати у источној Србији, најмање истражен и познат, барем од стране наших археолога и историчара. Врло

неиспитан период и врло мало се уопште зна о том племену ТРАКОКИМЕРА у Србији. Према Енглезима, период у којем Тракокимери егзистирају у овим крајевима је од 1250 године пре Христа (по некима 1125 година п.н.е.) па до отприлике 750. године п.н.е. од када им се губи траг, односно више се под датим именом не спомињу.

Како тврде енглески стручњаци, који су тада били у посети, племе потиче са простора данашње Русије, али хајдемо да причу почнемо испочетка. Наиме, племе Кимра стиже на Балкан и на Блиски исток са северне и источне обале Црног мора, обухватајући Крим и обале данашње Русије и Грузије. Локалитет у Србији који је пре двадесет година посетила поменута експедиција се налази у атару општине Бољевац под ингеренцијом града Зајечара село Подгорац. Народни назив утврђења код села Подгорца је Корвин град, на брду под именом Мали Корњет.

Локалитет се протеже на око 2.5-3 хектара и полукружног је облика, а једну од четири стране опасавају литице, стене висине неких 100m. Испод литица протицао је поток, у то време је била река чији кањон и данас постоји, а сада поток понорница која понире испод површине земље, под именом Ваља Петру. Са друге стране брда у односу на реку је такође усек који мештани зову Ваља Рнж. Иначе цела њихова утврда била је опасана каменим зидовима од чистог камена, Сирима. Камен је везиван на утврђењу без малтера, креча, или земље између, практично грађена као мегалитна структура простим ређањем и уклапањем камена на камен. Ширина зидова износи око 1,5m, висина до 5m, што се може проценити на основу расутог камења у спољном делу зидина које допире и до 15m удаљености од основе зидина. Утврда је имала пет улаза у утврђење. Један улаз са северне стране, два улаза са западне стране и два улаза са источне стране.

Зидине локалитета

Тракокимерски пут кроз средину локалитета од улазне северне капије до јужне стране локалитета која нема зидова већ само литицу изнад речице.

Северна улазна капија

Додатне слике са локалитета

Археологија локалитета

Своје преминуле сахрањивали су у ћуповима што значи да су пре тога били спаљивани и пепео је стављан у урне, тада ћупове, и у сваки ћуп су стављали гробне прилоге најчешће перле, гвоздене и бронзане, као и фибуле ,,пијавице,, и ,,наочасте” фибуле, како бронзане тако и гвоздене. Чак су и њихове фибуле биле комбинација гвожђа и бронзе.

Слика перли, фибула, врхова стрела и осталих предмета са локалитета

На датом локалитету је пронађено и парче злата, самородног природног, протканог сребрном нити, исковано четвртасто дужине неких 3-4 cm и тежине око 8 грама. Од злата то је био једини проналазак, остало су предмети од бронзе и гвожђа. Предмети из околине, али каснијег келтског периода, око 750 године п.н.е. се нешто разликују од овде пронађених предмета, тачније незнатно се разликују, а одваја их 500 година практично. Иако су по тврдњи енглеских стручњака Келти практично наследили, “копирали” и израђивали дате предмете на скоро идентичан начин као Тракокимери, на основу ове тврдње не желимо да улазимо у анализу да ли су Тракокимери преци Келта, само друго име за исти род, или су просто живели једни поред других у неком периоду, у сваком случају јасна веза, врло тесна веза између племена Тракокимера и каснијих Келта постоји. Касније у тексту ћемо пробати да успоставимо смислену везу са прото Србима, тј. нашим прецима.

Следи још слика предмета нађених на наведеном локалитету.

Тракокимерска бронзана копча

Тело тракокимерске гвоздене фибуле

Тракокимерски завршетак Каније - футроле за бодеж, горњи део би био од коже са кружним гвозденим завршетком

Енглези су чак слали бронзане и гвоздене експонате на експертизу како би се испитала старост пошто просто нису веровали да су у том периоду могли такве предмете уопште да направе. Овде сада улазимо у тврдњу, коју ћемо нешто касније у тексту детаљније елаборирати, да управо Цимеријани, својом вештином у изради оружја, посебно мачева, од гвожђа и првим овладавањем израде челика практично означавају прелазак у ново технолошко доба, из бронзаног у гвоздено доба, али исти такође значајно померају у напред, барем пар стотина година ако не и више на временској оси, у односу на већинско прихваћено становиште конвенционалне историје тренутно о почетку гвозденог доба.

Поред ових налаза нађене су и крстасте и цевасте секирице само од гвожђа, ниједна од бронзе, затим копља слична каснијим Келтским, стрелице су са цевчицама у које се убадало дрво за стреле исто само гвоздене као и птичије стрелице које су задржале облик и у Римском добу.

Тракокимерски врхови стрела, две танке су служиле за лов на птице

Камење интересантног облика са локалитета

Тракокимерска керамика - фрагменти

По тврдњама Енглеза тај локалитет је постојао на том месту само од 30-40 година и претпоставка је да је народ који је ту живео потпуно истребљен појавом неке болести. Утврда по њима није била нападнута пошто са спољне стране зидова није било остатака стрелица и копља која би указивала на борбу и неки напад – такође нису пронађени остаци, или било какви трагови других цивилизација у то време. Утврда није исељена јер су ствари пронађене, као што су и остављене на самој површини унутар утврде. Поред западних улаза у утврђење налази се једна већа природна ВРТАЧА у којој се је сакупљала вода за напајање стоке а вода за пиће узимана је из реке испод литица, стена.

Сам прилазни, каменити коњски пут од подножја блаже стране брда и данас се назире, видљив је и водио је до самог врха брда где се налазила утврда и поред зидина утврде настављао ка планини МАЛИНИК .

На оближњим локалитетима у радијусу од око 30-40 km пронађени су следећи предмети за које се претпоставља да су из каснијег “келтског” периода.

Кресало из келтског периода, пронађено на оближњем локалитету

Келтско копље и секира
Бор, село ЗЛОТ локалитет на планини МАЛИНИК

Нож, фибула, алатка налик секири

Локалитет: Точак, Криви вир

Две келтске секирице

Локалитет:Боговински кањон, Боговина

Келтски амулет, бронзана аплика

Локалитет: Ртањ

Келтски нож

Локалитет: Подгорац, Подгорачко шетаче

Келтске гвоздене жвале за коње

Локалитет: Боговински кањон

Келтски врхови стрела

Локалитет: Боговински кањон

Келтски бронзани амулет

Локалитет: Боговински кањон

Келтско кресало са ланцем

Локалитет: Боговински кањон

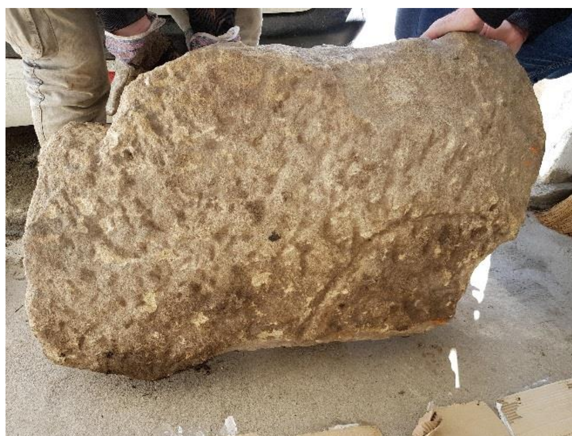

Келтски предмети

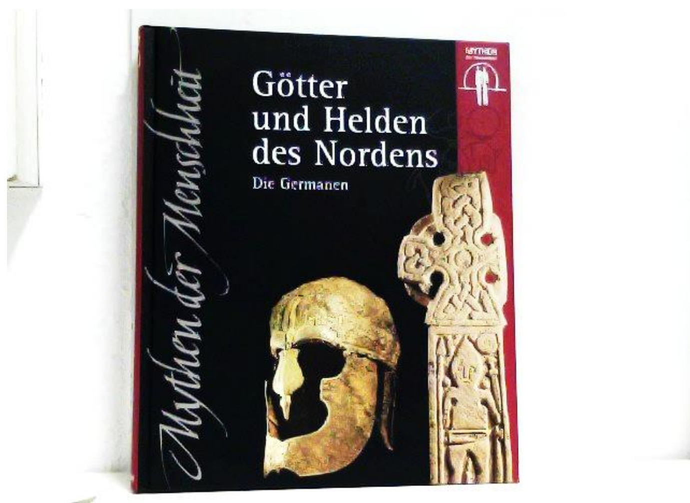
Локалитет: Боговински кањон

На 5км од наведеног локалитета у шуми је пронађена камена представа са коњаником и војником који стоји поред коњаника.

Дубина клесаног рада иде од 4,5cm. Камен је позади испикован како би се боље залепио за неки зид или камену подлогу. Нас ова представа војника много подсећа на једну из књиге “Gotten un Helden des Norden, Die Germanen – Богови и хероји севера - Германи”.

Књига “Gotten un Helden des Norden, Die Germanen – Богови и хероји севера - Германи”.

На оближњем локалитету, од стране земљорадника на својој њиви, такође пре двадесетак година ископана је ова камена представа. Камена представа која по нама подсећа на сличне, само не пронађене у Србији, а које представљају келтско шумско божанство Луг.

Камена фигура – могућа представа Луга, пронађена на оближњем локалитету

Олтар са представом божанства Луга (у форми Триглава)

Рељеф галског божанства са три лица (Локалитет: Naix, Музеј: St-Germain-en-Laye, Musée des Antiquités nationales)

Светковине посвећене келтском-српском Лугу

Одломак из књиге Илије М Живанчевића – Келти и Срби: “Но, има нешто што ни хришћанство није могло да збрише код Луга; то је његов празник Лугнасад (Lugnasad), који и данас носи то име у крајевима галског, односно гаелског језика,

у Шкотској и на острву Ману. Код Срба овај дан се назива данас Преображење, погледати паралелу српског и келтског колодара, сунчевог кружног календара. Иначе ирски текстови, а нарочито Dindshenchas, што значи стара историја брегова, кажу да је Луг установио ову свечаност у част Таилтие, Tailtiu, своје мајке. Таилтиу је кћи Могмора, велике равнице, земље смрти, Шпанија по претпоставци. Она умире у августу према Dindshenchas. Луг је установио празник у њену част. А сам Луг је обожаван нарочито на бреговима. На тој светковини закључивали су се и бракови, што је још и данас у сећању становништва, нарочито из околине Келса (Kells), и одржавана је све до 1806 г. са традиционалним играма, али су је власти забраниле. Ова свечаност празновала се око самога гроба Таилтие. У Кармаку је била од нарочитог значаја. Народ је веровао да ће му бити година берићетна, имаће напретка у свему и биће независан од суседних племена ако је одржава, и она је у Кармаку одржавана сваке треће године, на Лугнасад, 1. августа. — Значење речи "насад" је нејасно. Према Рису Лугнасад би требало да значи Лугово венчање."

Овде је све наравно дато у пренесеном значењу, персонификацији природних појава које смо описали кроз четири карактеристична дана соларног календара...

LUGH, *v.* (*Ir. id.*) Swear.—*Shaw.*

LUGH', *abbreviation* of lugha.

LÙGH, *s. m.* Pith; strength; power of motion. Phill a lùgh, *his strength returned.—Oss. Gaul.*

LUGHA, *com.* and *sup.* of beag. (*Ir. id. Arm.* lai.) Less, least. Is e is lugha na thusa, *he is less than you.* Am fear is lugha do 'n triùir, *the least of the three.* Air a chuid is lugha, *at the least.—Stew. Gen.*

LUGHA, *s.* See LUGHADH.

LUGHACHAN, *n. pl.* of lughadh. Oaths, imprecations, swearing.

† NASADH, aidh, *s. m.* (*Ir. id.*) A fair—(*Shaw*); an assembly. *N. pl.* nasaidhean.

† NASADH, aidh, *s. m.* (*Ir. id.*) Fame; reputation; report.

† NASADH, *a.* (*Ir. id.*) Noble, famous, noted. 415

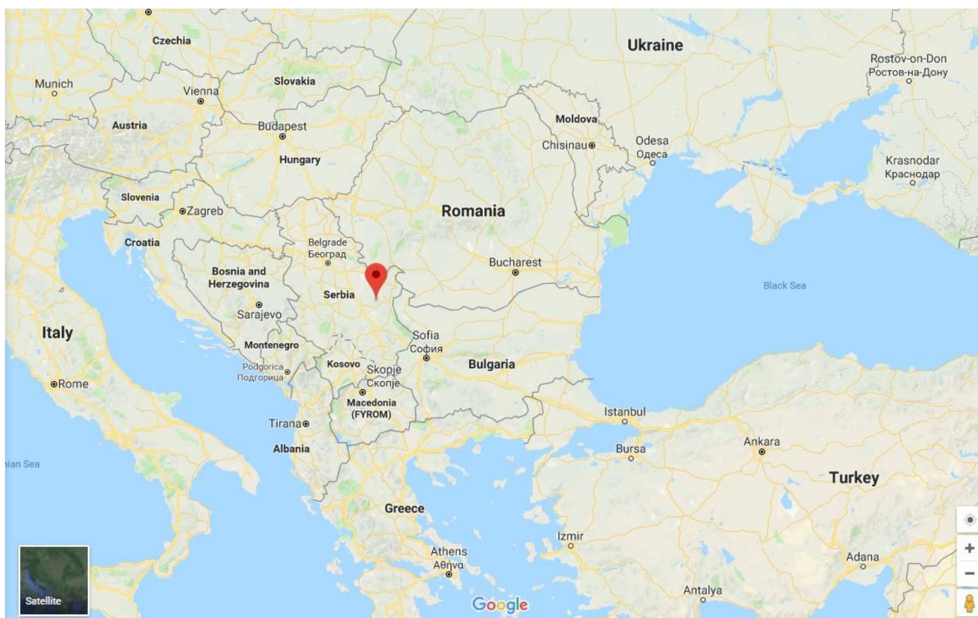
ЛУГНАСАД и значење келтског НАСАД: САБОР У ЧАСТ БОГА ЛУГА (Петко Видуша Николић)

У средњој Босни се каже НАСАД било да је у питању расад поврћа или да су у питању младе воћке: НАСАД, РАСАД. Лако је могуће да су потомци западних Келта кроз скоро 2000 година заборавили право значење речи НАСАД, а запамтили су само да је то било ОКУПЉАЊЕ поводом Луга, па су га тако и лингвисти записали као САБОР. У Гаелику је тако остало да је НАСАД САБОР у

част Луга, заборавили су право значење речи НАСАД са истим значењем као наше ГАЈ. (Петко Видуша Николић).

Мало помоћи од Гугла

На наредним мапама приказујемо локалитете где су пронађени наведени предмети, сви у радијусу од 30-40km. Посебно интересантни су локалитети код села Подгорац са два утврђења, старијим тракокимерским како га мештани зову Корвин град на брду под именом Мали Корјњет и млађим “келтским” и касније римским, неких 2km даље под називом Подгорачко Шетаче (на влашком: утврђење).

Сви локалитети у радијусу 30-40km

Слични неистражени локалитети у Србији и остали Корвини градови у региону

Ковиљкин град код Лознице

Пре извесног времена, наш драги колега и читалац Бранко Лаушевић је у једном посту, препуном фотографија са лица места, описао следећи локалитет, што ми уз његово одобрење преносимо овде у тексту.

У питању је древно утврђење по имену Ковиљкин град, по којем Бања Ковиљача носи име. Налази се око 500m ваздушне линије од познатког Бањског парка на брду изнад извора који се зове Илица. Ковиљкин град припада бронзаном добу и по неким проценама стар је око 4.000 год.

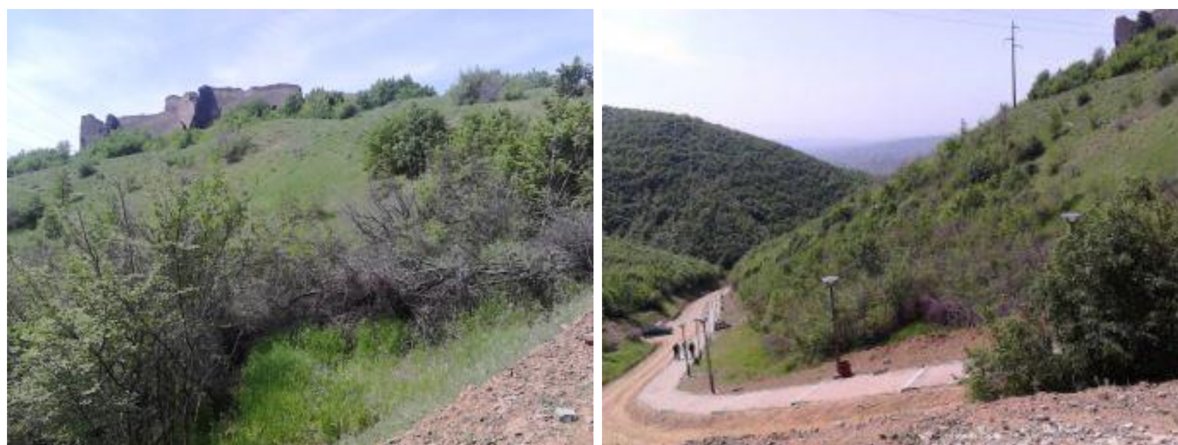
Ми примећујемо да је по начину градње врло сличан Корвином граду, из Подгорца код Бора, горе у тексту описаном, мада морамо споменути да овај град званична историографија подводи под римско утврђење, доста млађег датума

које је у своје време носило име Gensis, што наравно не искључује његово постојање и пре овог периода.

Корвин град-Копријан - Малолиште, Дољевац

Такође, на веб порталу СрпскаИсторија, наишли смо на врло занимљив текст о Корвином граду надомак Прокупља, линк је дат ниже у тексту. На ободу планине Селичевице, код села Малошиште, налази се Копријан, у народу познатији као Курвин или Корвин град, локалитет који још увек није довољно и адекватно испитан. Више детаља можете наћи у тексту на линку:

http://www.srpskaistorija.com/kurvin-korvin-grad/.

Корвин град Сибињанин Јанка (Јаноша/Јована Хуњадија)

Замак Корвин Град у Румунији, је замак у трансилванијском граду Хунедоара. До У 14. веку, угарски краљ Сигмунд даје замак на управљање Сибињанин Јанку (Јаношу Хуњадију). Замак је обновљен у 1446-1453 од стране унука Сибињанин Јанка.

Ето, сада када смо мало пролутали овим нашим лепим Балканом и споменули још пар градова утврђења, сличних овом нашем Корвином граду Тракокимера, да наставимо са нашом причом.

Мало етимологије имена Корвин град (Петко Видуша Николић)

Korva или korpi су синоними за недоступно место, гранично место... Друго име града КОПРИЈАН је искварено келтско CORPIAN.

Копријан, Курвинокале, Корвинград

Келтско (gaelik) COP (КОП) је испипчење, узвишење, истурено, испупчено COR = CORR = РОГ, ШИЉАК (251) , а RIAN је форма, облик (757).

Keltsko GARD = ЗАШТИТА = ГАРД = ГРАД

Од келтског GARD је и словенско ГОРД, ГОРОД и то је буквално град, висок, гора. Поносан човек је горд, градови су високи, на висинама, на горама.

Име Corvin проистиче такође из латинског Corvinus даље из латинске речи corvus што значи гавран. Гавранови се гнезде по високим литицама, дакле могли су се гнездити по кулама и рупама зидина града. Отуда у нашем наслову спомињемо Гавранов град, али где је Конан Варварин до сада у причи ☺...

Edward Dwelly, A Gaelic Dictionary, Vol. I, Herne Bay: E. Macdonald & CO., The Gaelic Press, 1902-, pg. 251., 252., 254.

Edward Dwelly, A Gaelic Dictionary, Vol. III, Herne Bay: E. Macdonald & CO., The Gaelic Press, 1902-, pg. 757.

Понекад и епска фантастика помаже - О Цимеријанима, Тракокимерима у литератури, као народу “Конана Варварина”

Преузето из дела Божидара Маслаћа – “Филозофија Конана Варварина”. “Конанов хроничар датира догађања о којима приповеда у период између потапања Атлантиде, што је ако верујете Платону било негде око 9500. године пре нове ере, и рођења Аријусових синова што је одредница коју је нешто теже датирати. Одредница Аријус је можда латинизирана верзија имена Ари (Арије) које води порекло од санкритског ариа- племенит. Од чега су добили име Аријци (Аријевци), моћна група индоевропских народа која се преко Иранске висоравни раширила по северној Индији током прве половине II миленијума пре наше ере.

За наше потребе ће бити довољно да претпоставимо да се доба Симеријанчевих авантура догађа између 9500. године пре наше ере и, грубо одређено, око 2000. године пре н. е. Милијус ставља своју причу у гвоздено доба. Уосталом и заплет подсећа на време преласка из бронзаног у гвоздено доба. Митско, Кононово, и стварно, гвоздено доба, се стапају.

У вези с тим је и име Конановог народа. У српском преводу се усталио назив Симеријанци за Конанов народ. Међутим, Роберт Е. Хауард, који је аутор литерарног Конана Варварина, није пуно измишљао дајући имена народима и географским одредницама. Он се угледао на стварне референце: Пикти, Китај, Вендија, Стикс, Хирканија и друго, су имена народа и географских одредница које су узете из стварне историје и античке митологије. Симеријанци или како је то код наших археолога више уобичајено Кимери (Кимерийци) су народ који је заиста постојао. Кимерийци су познати као носиоци гвоздене културе и налазили су се, према Херодоту, на простору северно од Кавказа и Црног мора. Према

асирским изворима, који хронолошки претходе Херодоту, Кимери се налазе јужно од Кавказа. Гамора је град који се историјски везује за Кимере, док се Конан упућује на Замору, раскршће светова, да пронађе зликовце који су му нанели зло.

Да бисмо разумели појмове части и достојанства ових људи поменућемо следећи догађај. Кимеријци су били отерани од стране Скита са своје територије. Пре него што су Кимери напустили своју територију, кимеријски племићи из краљевске породице су се борили једни против других до смрти да би били сахрањени у својој домовини. Њихова тела су сахранили обични људи, а затим су побегли пред Скитима. Кимери су се раширили по разним земљама ратујући за своју нову територију. Убили су лидијског краља Гига који је послужио за лик из мита о Гиговом прстену. Нападали су и колоније Грка Јоњана у Малој Азији. Од средине VII века пре нове ере о њима се више не чује пуно. Вероватно су претрпели сувише од епидемије куге која их је у то време задесила. Трачани су, можда, наследници групе Кимеријаца који су отишли у Европу. Можда је и револуција у изради гвожђа у Европи, чувени Халштат, повезан са утицајима трако- кимерске културе на Келте. Уосталом да је о овоме био информисан, или је нешто слутио, и Роберт Е. Хауард сведочи само Кононово име које је келтског порекла и значи мали Вук. Ово име је и данас веома популарно у келтским земљама.

Док већина још користи бронзу, Конанов отац је у стању да прави дуже мачеве. Бронза, која је легура бакра и калаја, није тако чврста као челик а у исто време, челик и поред своје чврстине није толико крт да би се мачевалац плашио да му мач тек тако пукне на два дела усред борбе (иако је то могуће, поготово за бакарно оружје). Истина, у зависности од технолошког поступка, гвоздени (челични) мач се може учинити да буде више чврст, али зато крут, или више еластичан али зато мање чврст. При том морамо споменути да се гвожђу додаје угљеник и тако постаје чвршћи, тако је мач прецизније звати челичним. У сваком случају од гвожђа се могу производити дужи мачеви него од бронзе а то омогућава снажнији замах и већу силу ударца. Снага ударца је још битнија ако је непријатељ оклопљен. Било како било, технологија израде гвозденог оружја, а поготово мачева као оружја елите, је од врхунске важности за вођење рата у антици и касније.

У Кононово време то је толико важно да је читав период људске праисторије назван према том технолошком производу. ”

Ето, искористисмо и мало епске фантастике како би можда дошли до још неких сазнања, надамо се да не замерате.

У наставку текста који следи бавићемо се озбиљнијим анализама историјског народа, племена Цимеријана. Биће ту и ДНА генеалогије, митова, историјских “чињеница” и веза са осталим древним народима укључујући и наш древни народ...

Ко су у ствари Цимеријани

Како један од наших стручњака, којег необично много поштујемо, Петко Видуша Николић тврди, а са чиме се слаже и велики број наших других стручњака, прегрчко становништво Хелма, или Балкана је познато под именом Пелазги и Бриги. Г. Николић ипак иде и мало даље, па каже: "Исти ти Пелазги и Бриги су Трачани, а Трачани су исто што и Цимеријани (Бриги су тај народ, племе, које се раселило по западној Европи све до данашње Шкотске, Ирске и Исланда)".

Ми додајемо: Келти, који се под датим називом појављују нешто касније на историјској сцени су можда наследници овог племена-народа, или су просто у суживоту са истим преузели културу, мноштво речи, вештину рада са металом...израде оружја...од тог древног народа, како смо видели установитеља једног потпуно новог историјског раздобља, гвозденог доба. Даље, постоји извесна могућност да је ово племе, које и сами дотични Енглези називају Тракокимерима у ствари племе тог истог народа, тог једног рода, тог прегрчког становништва Хелма, односно Балкана. Погледати мапу са хаплогрупом И2а1 и И2а2 ниже у тексту.

Г. Николић наставља: "Скити нису исто што и Цимеријани, тј. нису исто што и Тракоцимеријани, иако су крајем старе ере почели да живе и по територијама Тракоцимеријана. Скити су са Крима (Тауриje) у великом нападу протерали Цимеријане и јурили их све до границе Персије, па су ту Скити скренули лево и заузели Персију, а Цимеријани су се пред њима повукли у Малу Азију."

Извор ове тврдње налазимо код Херодота. Наиме, према конвенционалној историјској школи, почетак гвозденог доба везан је уз појаву нове коњске опреме којој се порекло може тражити у северно-црноморском и кавкаском подручју. Истраживачи су то повезали с Херодотовим информацијама о Кимеранима, Цимеријанима које су, по Херодоту, Скити протерали из понтских степа, где им је била домовина. Археолошки налази у Подунављу говоре да се Кимерани нису повукли само на југ у Азију како Херодот каже, него и на запад ка Балкану. Ово практично помера почетак гвозденог доба у Европи за барем пар стотина година у односу на конвенционалну историјску школу.

Г. Николић даље тврди: "Од Скита су касније настали Немци, у ствари од Келто-Скита. Истина је да међу данашњим Србима има и скитских гена, али Скити нису били исто што и Тракоцимеријани. Скити су у античко време били посебан народ, са прилично различитим језиком, религијом, обичајима и стилом живота. Већ пред крај старе ере Скити живе измешано са потомцима Тракокимера (Тракоцимеријана) изван граница Римског царства, а крајем старе ере познати су историографима као Келто-Скити. Скити су имали своје колоније у северној Бугарској и међу Гетима на истоку данашње Румуније и све се то временом стапало са локалним становништвом."

Такође г. Николић додаје: ""КРИМ. Полуострво формирано од Црног и Азовског мора, која га окружују са сваке стране осим на његовом северном делу, где се спаја са континентом преко превлаке Перекоп. Древнима је познат под именом Херсонска Таурика. У средњем веку понекад је зван острво Кафа, и, у најновије

време познат је под називом Кримска Татарија. Реч Крим или Кримеја биће да потиче вероватно од искваренг 'Цимеријани', име трачког племена, његових најстаријих становника."

Цимеријани и Трачани су један род. На једном месту Страбон пише овако:

"Кимеријани, или одвојено племе њихово, звано Трери..." (2)

Дакле Трери су Кимеријани (Цимеријани). Након тога Страбон опет каже:

"Следећи део земље био је окупиран од стране Трера, који су такође били Трачани..." (3)

"Видели смо да је у прехеленистичком периоду владајућа класа Пантикапеума била цимеријанска и да су Цимеријани Трачани." (4)

Цимеријани Трери су дакле Трачани."

……………………. (1) Josiah Conder, A dictionary of Geography, ancient and modern, London, Printed for Tomas Tegg and son, 1834, pg. 177. (2) Strabo, I, 3, 21. (3) Strabo, XIII, 1, 8. (4) Michael Rostovtzeff, Iranians and Greeks in South Russia, Oxford, The Clarendon Press, 1922, p. 67.

Овде смо навели мишљење Г. Николића са којим се неки стручњаци можда неће у потпуности сложити, али следећи идеју "Триангулације историје" из једног од наших претходних текстова, на овом месту приказујемо један нови аспект ове приче и отварамо тему за размишљање и даљу разраду.

Цимеријани, Симеријани – да ли постоји нека веза са древним Сумерима (енг. SUMERIANS VS CIMMERIANS)

Сумерска култура представља изузетно битну епоху за разумевање развоја модерне људске цивилизације." Encyclopaedia Britannica "Babylon", Micropaedia, Vol. 1, p. 771, 15th Edition.

У древним легендама о људима Црног мора, "људи библијске поплаве" познати су као СИМЕРИЈАНИ, који су у давним временима живели на Црном мору. Многи стручњаци данас у свету предлажу идеју да су месопотамски СУМЕРИ исто што и црноморски СИМЕРИ, као и да име Цимери има исту основу као и литванско ЗИЕМЕЛИ што у преводу значи северњаци.

Већ спомињани Херодот, грчки отац историје, пише да су Симери протерани из региона Црног мора преко Кавказа у Месопотамију од стране Скита. Још један разлог да се црноморски Симери изједначе са месопотамским Сумерима, само је питање хронолошког датирања овог догађаја сада врло битно.

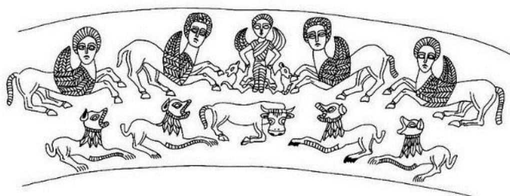
Тренутно датирање уопште Симеријана у постојећој историографији, према неким страним стручњацима, може бити да је врло погрешно. Наиме, већина легенди записаних од стране Херодота имају доста елемената истине када се посматрају на ширем временском хоризонту. Тренутно датирање је врло вероватно потпуно погрешно.

Опет цитат из енциклопедије Британика: "Порекло Симеријана је нејасно. Лингвистички се везују за Трачане или Ирано-аријевце, или барем доводе у везу

са владајућом кастом која је Ирано-аријевског порекла. Највероватније јесу живели у области северно од Црног мора, али покушаји да се археолошки лоцира њихова прапостојбина, или да се поближе одреди датум њиховог протеривања са обала Црног мора од стране Скита, до сада није била успешна." Encyclopaedia Britannica "Cimmerian", Micropaedia, Vol. 3, p. 321, 15th Edition.

Пар археолога у последње време дели Симеријане на западне (Трако Симери, односно наши ТракоКимери) и источне Kizil-Koba Colchis група. Оваквом поделом наведени археолози већ почињу да добијају боље резултате датирања који их враћају у 2000. годину п.н.е. што у односу на увражено схватање постојеће конвенционалне историографије помера Симеријанско постојање за неких 1300 година у прошлост, тј, са око 700. године п.н.е. на 2000. годину п.н.е. што се веома слаже са нашом причом о племену Тракокимера, лоцираном у источној Србији и годином 1250. п.н.е., добијеном од поменуте британске експедиције.

Везу нашег древног рода и Сумеро-акадске културе, сачувану у подсвесном бићу читавог региона Балкана па све до Блиског истока, односно митологије и религије, дотакли смо у тексту "Нина нана нуна – успаванка која буди". Овде ћемо само додати још само једну археолошку занимљивост пронађену на локалитету у Бугарској.

У питању је трачка сребрна посуда пронађена у близини Софије, датирана на 4. век п.н.е. Приказ на посуди је врло сличан, ако не и исти приказима везаним за сумеро-акадску легенду опевану у поеми Лугале. Толико о балкано-српско-трачко сумерским, односно симерским везама. Настављамо причу о Трако Сумерима, пардон ТракоСимерима, односно нашим ТракоКимерима ☺...

http://thracian-art.artstudies.bg/?p=item&id=162

Српско-симерско/симерско-келтска паралела

У првом делу текста упознали смо се са древним племеном Тракокимера, како их називају Енглези, познатијих историји као Цимеријани, Симеријани, Кимерijци, Камри, Камрици, Кимри или Кимбри...Поставили смо тезу потенцијалне везе и са древним Сумером, односно сумеро-акадском културом, везу са владарском ирано-аријевском кастом пре свега. Видели смо такође и све

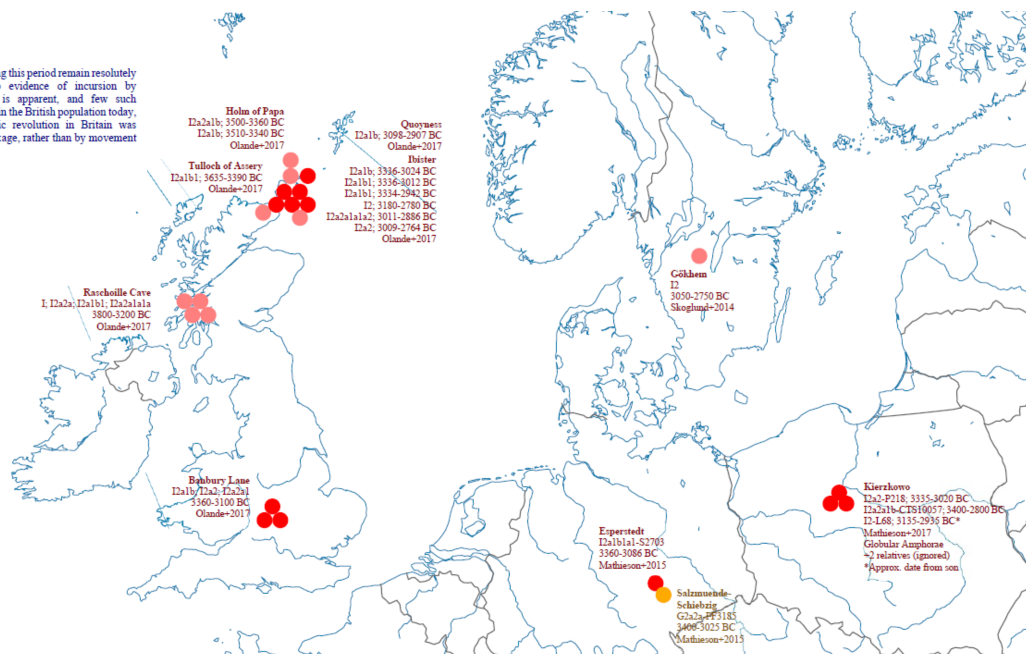
археолошке артефакте пронађене на описаном локалитету у источној Србији. Иако је локалитет пре двадесет година посећен од стране британске експедиције и по речима мештана практично "очишћен" од свих вреднијих археолошких предмета, српски народ не би био то што јесте да ипак нешто није сачувано. Наиме цео текст је мотивисан једним писмом који смо пре извесног времена добили од једног мештанина из тих крајева, који је у нашем порталу видео ето ту могућност, а касније и јасну жељу да се ова прича исприча и осветли новим светлом и новом енергијом. Како смо даље и дубље улазили у причу сазнали смо да је штошта сачувано од стране мештана, чак нуђено нашим институцијама у више наврата, али без резултата и без показане жеље да се локалитет узме у заштиту, а наведени сачувани предмети преузму и испитају...Оно што је сигурно јесте да пронађени предмети и читава прича можда постану једног дана нераскидиви део неке нове поставке у неком од српских музеја, ЈЕДНОГ ДАНА.

Док чекамо тај дан да ми наставимо са нашим радом, који ће надамо се помоћи у остварењу тог великог циља...

У дешифровању српско-трачко-симаријанских и келтских веза прискаче у помоћ ДНА генеалогија

Како бисмо на до сада све речено бацили и светло из једног другог угла, прелазимо мало на другу научну грану, ДНА генеалогију. Ко до сада није прочитао, ово је прави тренутак да прочита наш текст: http://pametarnica.rs/poreklo-starosedelaca-helma/ који ће на неки начин овим што следи бити допуњен и обогаћен.

Следи низ мапа и дијаграма везаних за распрострањеност хаплогрупа И2а1 – хаплогрупе прото-Срба (и доброг дела данашњих Срба), односно неолитских култура Подунавља (поред Подунавља у једном великом проценту присутне и на Сардинији), хаплогрупе И2а2 – хаплогрупе, имаћемо ту слободу да је назовемо хаплогрупом ајландера-острвљана, односно хајлендера-горштака, брђана, оба појма користимо да опишемо староседеоце британских острва и северне Европе уопште (присутна код староседелаца британских острва заједно са И2а1, у мањем броју али ипак и даље присутна код данашњих нација германског, као и код нација северно-словенског порекла), који је врло генетски близак прото-Србима, и који обитава у налазима на британским острвима уз И2а1, као и хаплогрупе Р1б, врло битне за разумевање везе са народима који се сматрају наследницима древних Келта, ја би их назвао ново-Келтима, а видећете и зашто.

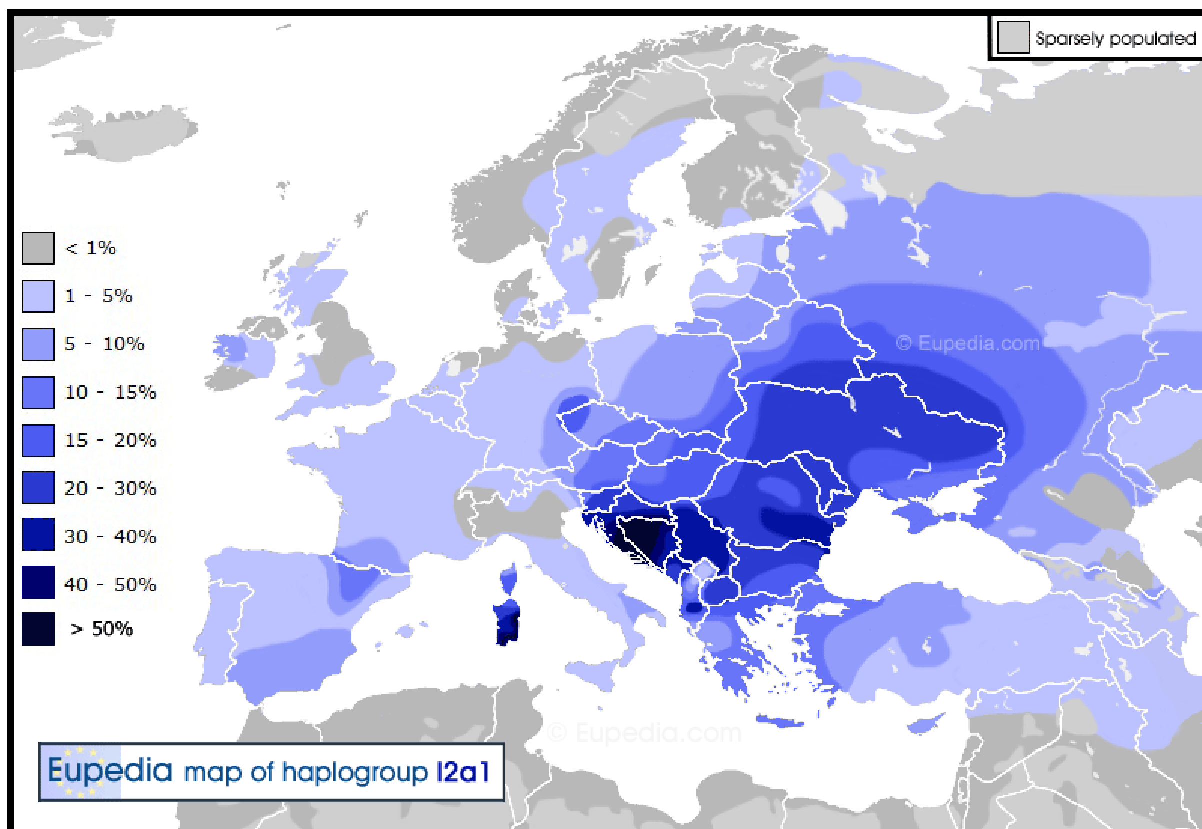

Хаплогрупе И2а1 и И2а2 у Британији и северној Европи

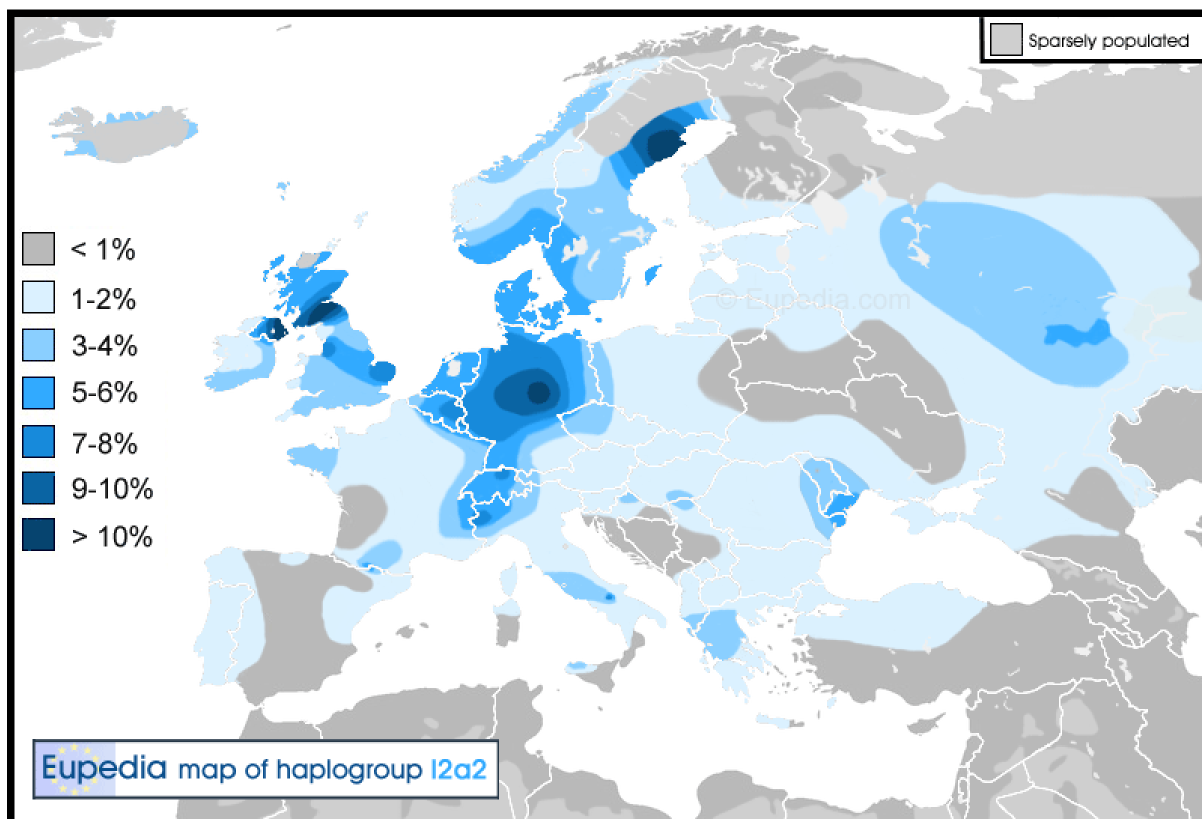

Острво Holm of Papa, Шкотска – насеље старо преко 5600 година (на овом острву пронађени остаци И2а1 и И2а2 из 3500.-3340. године пре нове ере)

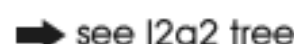
(http://www.bbc.com/travel/story/20170130-this-remote-scottish-island-is-coming-back-to-life)

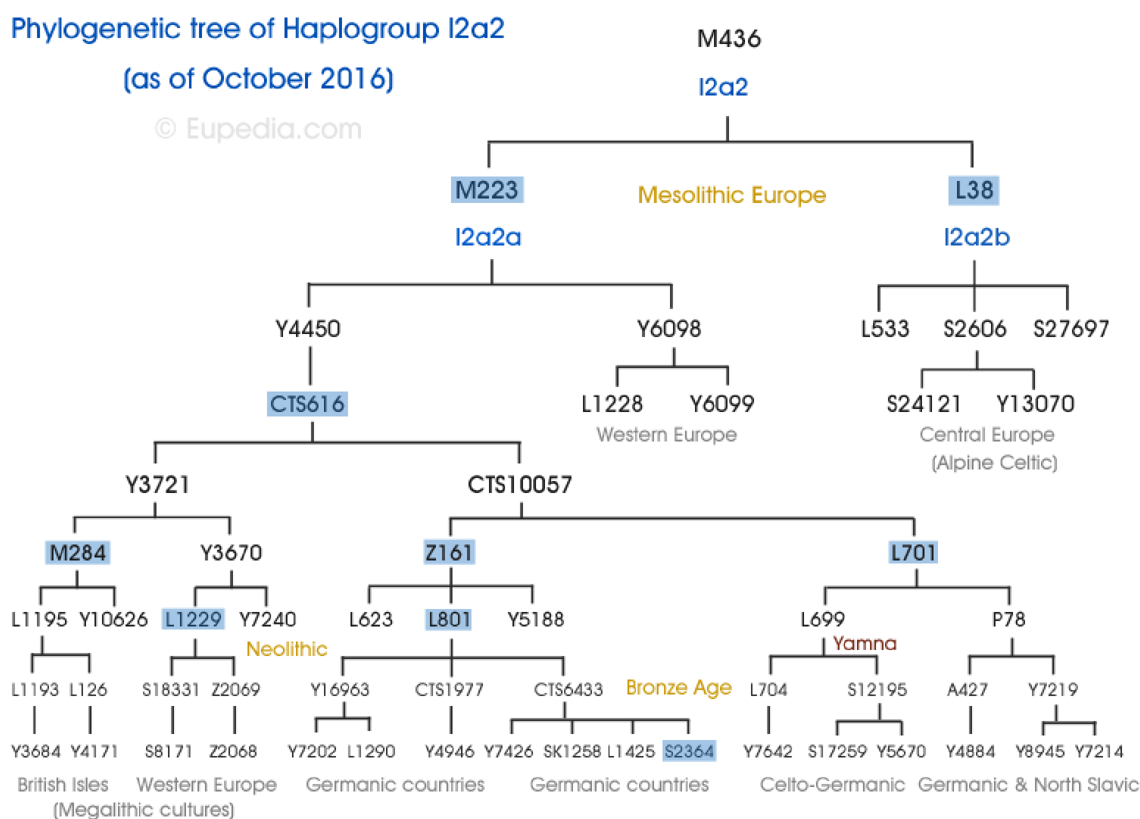

Хаплогрупа прото-Срба И2а1 – неолитска култура Подунавља

Хаплогрупа ајландера-острвљана, хајлендера-горштака И2а2

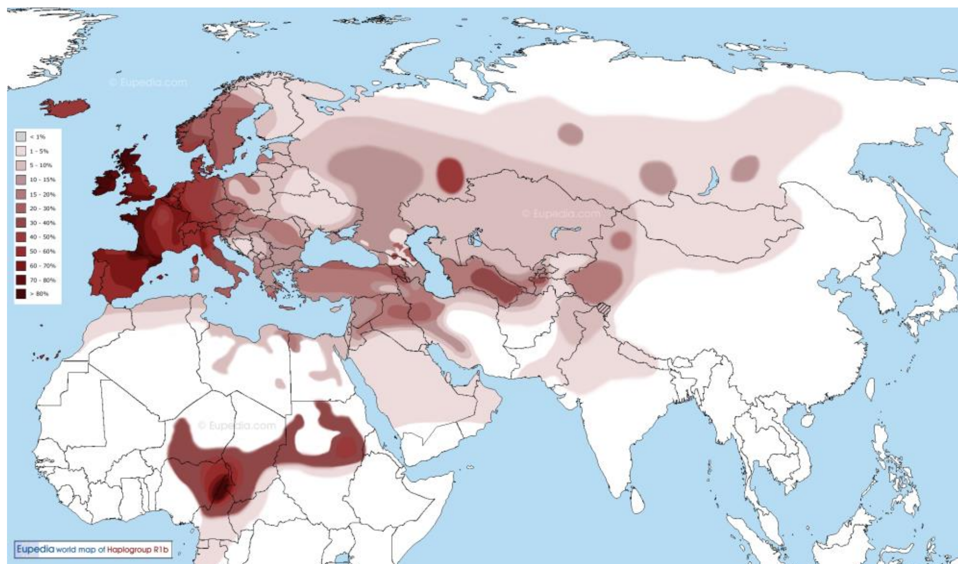

Према овим дијаграмима скинутим са Еупедиа заједнички преци прото-Срба, односно прото-Словена и тзв. британских ајландера-острвљана, односно

хајлендера-горштака, староседелаца британских острва и Северне Европе уопште, живе заједно у Палеолитуи већ су у Европи, након чега долази до гранања и ширења ове две групе по практично целој Европи, с тим што је И2а1 доминантан и данас у југоисточној Европи, Балкану, а И2а2 и данас присутан на британским остврвима и у деловима северне Европе, као остатак најстарије хаплогрупе староседелаца.

(https://www.eupedia.com/europe/Haplogroup_I2_Y-DNA.shtml)

Ајмо да мало анализирамо хаплогрупу која је доминантна код, на западу прихваћених наследника древних Келта, хаплогрупу Р1б, која је генетски врло удаљена од претходно поменутих И2а1 и И2а2, протосрпских и бићу овде мало храбрији, протокелтских хаплогрупа (протокелтских у смислу, културе, појмова, знања, религије, једном речју наслеђа које каснији, званично наследници Келта, западноервопски народи, преузимају у неком историјском моменту и максимално експлоатишу – слично се дешава са односом поменутих староседелаца (прото-срба односно прото-келта) и касније “грчке” културе, али о томе у неком другом тексту).

Распрострањеност хаплогрупе Р1б

Овде је мање више, једнозначно, како у електроенергетици кажемо радијално, приказан пут ове хаплогрупе ка данашњим стаништима, тј. ка Европи. Уколико је дијаграм тачан наравно, можемо закључити да ова група током Палеолита и Мезолита са Блиског истока, Анадолије, а преко Закавказја полако продире ка Европи. Тек током раног, односно средњег бронзаног доба долази до значајнијег ширења у југоисточну, централну и западну Европу, данас практично чинећи окосницу западноевропских народа, како их назвасмо ново-Келтима, где на свим територијама живи уз прото-српски и стављам под знаке навода “прото-келтски” (ајландерски-острвски, односно хајлендерски-горштачки-брђански) И2а1 и И2а2 генотип.

Остаје недоумица о нашим Тракокимерима са почетка текста и сложеници у њиховом имену, дату од стране енглеских стручњака, која сакрива, а можда много и открива...

Шта каже литература о вези Трачана и Цимеријана

Да ли су Цимеријани и Трачани били један народ? “Многи аутори, као Аппианус Алехандринус, и Пх. Цлувериус под именом Келти укључују Гале, Германе, Спанијарде, Британе, Илире, итд. али је сигурно то да Polybius, Diodorus, Plutarch, Ptolemy, Strabo, Athenæus and Josephus зову ове народе који су заузели Галију, Келтима.” [1] “Cluverius у својој “Germania Antiqua,” објављеној 1616. доказује да Илири, Германи, Гали, баскијска племена и древни Британи, сви говоре дијалекте једног и истог језика, који је, рачунајући по њему, био келтски, и он износи себи у прилог најимпозантнију научност.” [2] “Monosyllabic Primeval Language > Agglutinate: Turanian > Amalggamate: Japhetic or Iranian or Indoeuropean > Celtic: Thracian or Illirian…” [3] “Идентитет Трачана и Илира је доказан од древних писаца упућујући, неки ранији и неки каснији, на једнан исти народ.” [4] “Језик Цимеријана није познат. Претпоставља се да је био трачки, да су говорили трачко-илирским, или индо-иранским…” [5] "Тамо су били Бриги, род Цимеријана, који су прешли преко, из Тракије у Азију под именом Фриги, неко време након Тројанског рата, кадгод да се то догодило." [6] Цимеријани (прото-Келти) и Трачани су један род: "Цимеријани, или одвојено племе њихово, звано Трери...." [7] Након тога Страбон опет каже: "Следећи део земље био је окупиран од стране Трера, који су такође били Трачани...." [8] “ЦИММЕРИИ, ōрум, трачко племе са боравиштем на Дњепру.” [9] “Нема сумње да су Даци или Дани, као и Гети или Готи, били сви од расе зване Кимбри. Кимбри су такође Цимери, од трачког су оригинала такође, или су Трачани били Цимеријани, што није ни битно.” [10] “Посебно је закључено да су древни Цимеријани и њихови потомци Таури од Херодота и народи потчињени краљевима Цимеријанског Босфора, међу којима су нађена трачка имена Котис, Рхескупорис, Рхæметалкес, Мæсадес, Берисадес, Медосадес, били су трачког порекла.“ [11] “Историчари извештавају о Аезир народу као Трако-Цимеријанима, јер су Тројанци од трачких предака.” [12] Помињући Херодота овај аутор каже: “Сви народи северно од Грка звани су некад од њих Трачанима, укључујући Кимере, и кимеријски Керчонис некад је зван Таурика или Трачки Керчонис.” [13] ……………………….

[1] The Southern Rewieu, Vol. 5, February & May 1830, Charleston: Printed and published by A. E. Miller, 1830, pg. 367. [2] The New York Review, Vol. 1, New-York: Geoge Dearborn & CO, 1837, pg. 111. [3] David N. Livingstone, Adam's Ancestors: Race, Religion, and the Politics of Human Origins, Baltimore: The Johns Hopkins University Press, 2008, pg. 103. [4] The Edinburgh Magazine and Literary Miscellany, Vol. 15, August 1824, Edinburgh: Printed for Archibald Constable and Company, 1824, pg. 135. [5] Carl Waldman and Catherine Mason, Encyclopedia of European Peoples, Vol. 2, New York: Facts On File Inc., An Imprint of Infobase Publishung, 2006, pg. 175. [6] Edward Davies, Celtic researches, on the origin, traditions & language of the ancient Britons, London: Printed and sold by J. Booth, 1804, pg. 205. [7] Strabon, I,3,21. (8) Ib. XIII,1,8. [9] Frederick Percival Leverett, A New and copious lexicon of the Latin language, Boston: J. H. Wilkins and R. B. Carter, and Hilliard, Gray and Co.; New York: Leavitt, Lord & Co., 1836, pg. 140. [10] John Pym Yeatman, The Shemetic Origin of the Nations of Wes-tern Europe, London: Burns and Oates, 1879, pg. 212. [10] Charles Adiel Lewis Totten, Our Race; Its Origin and Its Destiny: The philosophy

of history, New Haven, Conn.: The Our Race Publishing Company, 1891. pg. 81. [11] James Cowles Prichard, Researches Into the Physical History of Mankind, Thirdh Edition, Volume 3 – Part I, London: Sherwood, Gilbert and Piper, 1841, pg. 474. [12] Roger Calverley, The Primal Runes: Archetypes of Invocation and Empowerment, Twin lakes, Wisconsin: Lotus Press, 2005, pg. 14. [13] John Pym Yeatman, The Shemetic Origin of the Nations of Western Europe, London: Burns and Oates, 1879, pg. 213.

Увек најтеже, понешто морамо и закључити

Уколико су претходни дијаграми тачни, а извор смо навели, са дијаграма можемо закључити када долази до продора хаплогрупе Р1б у Европу. Практично инвазије оног народа које данас наука сматра наследницима древних Келта, а ја ћу их назвати ново-Келтима...Да ли је то период раног бронзаног доба, након чега наставља да живи уз прото-Србе/прото-Келте/ајландере-острвљане/хајлендере-горштаке-брђане, од којих преузима како смо већ установили, културу, обичаје, мноштво речи, вештину израде метала, знање о колодару, односно календару...и зато их данас званична историјска наука сматра практично наследницима тих староседелаца, што видимо уопште не мора бити тачно. Како их и не матрала наследницима уколико се наш народ, односно ми сами ама баш ни са чим не повезујемо са древник келтским родом, а све нам је ту испред носа вековима.

Јасно је присуство мноштва појмова и топонима протосрпског, односно српског порекла у новокелтском, тј. пре свега у енглеском језику, али и у немачком и француском у одређеној мери. Појмова и топонима са заборављеним изворним значењима, односно смислом значења, за које је кључ скоро увек сакривен у нашем старом језику (Српско српски речник, Радован Дамјановић и радови Петка Видуше Николића).

Занимљиво је овде споменути и да је Ирски Гаелик од Енглеза био забрањен језик (Declan Kiberd, Synge and the Irish Language, Dublin, The Macmillan Press LTD, , 1979, p. 46). Такође корнишки језик је био потпуно забрањен и замало да буде и заборављен. Данас корнишким говори још врло мала скупина корнишких потомака Келта захваљујући европском акту под називом "European Charter for Regional or Minority Languages." Поставља се јасно логичко питање...Уколико су, како данашња литература тврди, наследници келтске културе, народи Западне Европе огледани у генотипу Р1б, стварно наследници древних Келта, поставља се питање зашто се толико вековима труде да затру старе “келтске” језике и наслеђе...Ето још једног разлога на размишљање на тему, коју смо већ отворили у нашем тексту који се бави ДНА Генеалогијом о исправности тезе да је генотип Р1б носилац, односно наследник древног келтског народа...

У нашим претходним текстовима говорили смо такође о паралелама и огромној сличности споменика у јужној и југоисточној Србији са келтским споменицима из Шкотске, Ирске и Велса. Затим, писали смо о практично потпуно истом представљању соларног календара, колодара код древних срба и древних

Келта, односно о истих осам карактеристичних дана током соларне године који је поштован код древних Келта, а који се и данас поштују код Срба, чак су представљени и дан данас на нашем грбу. Да не спомињемо рад и сва дела Ранке Куић, радове Радована Дамјановића, Илије М Живанчевића, већ више пута поменутог Петка Видуше Николића, који су идентификовали јасне и нераскидиве лингвистичке, симболичке и етимолошке везе древних Келта са данашњим Србима...

Да ли овде можемо да закључимо да Срби и народи који се данас сматрају наследницима Келта имају исто порекло...одговор је једно велико НЕ, али могли бисмо да покренемо тезу да прото-Срби и "прото-Келти", односно ајландери-острвљани/хајлендери-горштаци-брђани, староседеоци британских острва и северне Европе, врло вероватно имају тог истог претка (погледати мапу хаплогрупа И2а1 и И2а2), с тим што у том случају морамо јасно разликовати појам прото-Келт (И2а1+И2а2=И2) и појам Келт (Р1б, како га наука данас признаје), односно ново-Келт (Р1б). Да ли можемо да са сигурношћу закључимо да су преци Срба дуго живели у непосредном окружењу, једни поред других, или чак у неким периодима и заједно, помешани са народима које данас сматрамо народима, данас признатог, келтског порекла, ДА...то можемо са великом сигурношћу да закључимо. Јасне су језичке, културне и друге паралеле пренете између данашњих словенских језика и древног келтског, односно прото-келтског језика, као и званично данашњих језичких наследника тог прото-келтског. Такође, веома је интересантан податак који смо дознали, а везано за сагледавање племена Тракокимера од стране британске историјске школе, која их посматра само као извор будуће келтске културе и знања, где се јасно ограђују од заједничког порекла, али је поменути утицај и блискост више него очигледна. Ако овоме додамо и све наведено из домена генеалогије и успостављене везе са сумеро-акадским периодом и културом, можемо извести закључак да наши преци јесу живели у близини, или заједно, вероватно и помешани са прецима народа које данас сматрамо келтског порекла, како на Балкану, Криму, централној Европи, тако и на британским острвима, а такође и да постоји врло вероватна генетска веза између прото-Срба и прото-Келта/ајландера-острвљана/хајлендера-горштака-брђана, односно староседелаца британских острва, северне Европе, али и Сардиније, кроз ту већ толико пута поменуту палеолитску прото-европску, односно најстарију европску хаплогрупу И2, од којих су данашњи народи, како их данас наука посматра "келтског" порекла, преузели како смо овде навели практично већи део културног, митско-религијског и технолошког наслеђа. Овде правимо паралелу са сличним преузимањем "истог од истог", када је у питању Грчка и протосрпска, пелашко-бришка-цимеријанска култура.

Дакле, археолошким чињеницама, пронађеним предметима на терену, споменицима и свим осталим изведеним сличностима са нашим прецима приказали смо у домену паралела, али не и истоветности, везу са древним Келтима, односно прото-Келтима, као и данашњим sванично признатим наследницима древних Келта. Те паралеле и очигледни међусобни утицаји, минимум што доказују, а читаоцима остављамо да истражују још даље и дубље,

јесте да смо живели заједно вековима, можда и хиљадама, година на горе поменутим просторима укључујући нама најважније Балканско полуострво, те самим тиме нисмо се могли, ама баш никако, ниоткуда појавити на Балкану тек у 7. веку нове ере, како нас у школама још увек уче.

Теза о заједничком животу и могућем заједничком пореклу прото-Келта и прото-Срба је веома битна јер је Олег Трубачов управо преко ње показао да су Срби живели на Балкану за време Келта, а ми тврдимо и пре појаве Келта (Келта како их дефинише западна историјска школа, овде не мислимо на обрађено племе Кимеријаца нити на прото-Келте/ајландере-острвљане/хајлендере-горштаке-брђане). Келти су као већа групација живели на Балкану, у Срему, уз Саву према Босни, а источно закључно са Карпатима. Елементарном логиком закључујемо где се налази извориште језика и извориште културе и знања, а потпомогнути генеалогијом и лингвистиком можемо закључити и о правцима ширења које је ишло, барем након последњег леденог доба, од Балкана, црноморског прстена и Мале Азије на даље и на шире...што остављамо вама драги читаоци да закључите и изведете...

Паметарница

Ненад Шијаковић, магистар ел. наука